Lietas arhīva Nr. C-0424-21/16
ECLI:LV:KURT:2021:0416.C69301020.4.S

SPRIEDUMS
LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ
Liepājā 2021.gada 16.aprīlī

Kurzemes rajona tiesa
tiesnesis Iļja Grigorjevs
ar tiesas sēžu sekretāri Evitu Kupicu,
piedaloties prasītājas SIA /nosaukums/ pārstāvei Ingai Tītei, atbildētāju /pers. A/ un /pers. B/ pārstāvei zvērinātai advokātei Līgai Kokai-Hohbergai,
atklātā tiesas sēdē, attālinātā režīmā, izmantojot programmu *Microsoft Teams*, izskatīja civillietu SIA /nosaukums/ prasībā pret /pers. A/ un /pers. B/ par parāda piedziņu.

Aprakstošā daļa

[1] 2020.gada 1.jūlijā SIA /nosaukums/ (turpmāk arī – prasītāja) cēlusi Kurzemes rajona tiesā prasību pret /pers. A/ un /pers. B/ (turpmāk kopā arī – atbildētāji) par parāda piedziņu.

Prasības pieteikumā norādīts, ka 2017.gada 3.janvārī prasītāja cēlusi tiesā prasību pret /pers. C/ par parāda piedziņu 7853,22 EUR apmērā, kas bija izveidojies par dzīvokli /adrese/ (turpmāk arī – Dzīvokļa īpašums), par laika posmu no 2008.gada 1.oktobra līdz 2017.gada 30.oktobrim. Ar Rīgas apgabaltiesas 2019.gada 9.maija spriedumu prasība tika noraidīta. Kasācijas tiesvedību tika atteikts ierosināt. /pers. C/ mirusi /datums/. 2019.gada 20.septembrī prasītāja pieteica kreditora pieteikumu ierosinātajā mantojuma lietā Nr.189689 par parādu uz 2019.gada 31.jūliju 10452,88 EUR. 2020.gada 31.janvārī zvērināts notārs Daina Trautmane izsniedza mantojuma apliecību. Saskaņā ar Mantojuma apliecību nekustamo īpašumu - dzīvokli /adrese/, vienādās daļās manto atbildētāji, katrs 1/2 domājamās daļas.

Saskaņā ar Jūrmalas zemesgrāmatu nodaļas Jūrmalas pilsētas zemesgrāmatas nodalījuma Nr. /numurs/ierakstu dzīvokļa /adrese/, īpašnieki ir atbildētāji. Parāds uz 2020.gada 10.februāri, kad atbildētāji ir reģistrējuši savas īpašuma tiesības zemesgrāmatā, ir 10515,86 EUR. Tas nozīmē, ka uz abiem atbildētājiem kā mantiniekiem pāriet mantojuma atstājēja nesegtās saistības. Bet tā kā celtā prasība pret /pers. C/ tika noraidīta, tad attiecīgi šī summa samazināma apmērā, kādā tika noraidīta ar spriedumu 7853,22 EUR. Prasījumu summa uz 2020.gada 10.februāri ir 2662,64 EUR.

Norādīts, ka atbildētājiem kā mantiniekiem, kas mantojuši Dzīvokļa īpašumu, par laika posmu no 2017.gada 30.oktobra līdz 2020.gada 10.februārim ir pienākums segt parādu par pārvaldīšanu un komunālajiem maksājumiem 2662,64 EUR.

Tā kā dzīvojamā mājā /adrese/, nav pabeigts privatizācijas process, tad Jūrmalas pilsētas dome šo pārvaldīšanas pienākumu ir nodevusi prasītājai, 2014.gada 11.februārī noslēdzot pilnvarojuma līgumu Nr. 1.2-16/194.

Prasītāja lūdz piedzīt apsaimniekošanas un komunālo maksājumu parādu par laika periodu no 2017.gada 30.oktobra līdz 2020.gada 10.februārim: no atbildētāja /pers. A/ 1331,32 EUR, no atbildētāja /pers. B/ 1331,32 EUR. Lūgts piedzīt no atbildētājiem visus ar tiesvedību saistītos izdevumus un atzīt prasītājai tiesības saņemt procentus 6% no parāda summas sprieduma izpildei (izsoles dienai) vai līdz brīdim, kad procenti sasniedz pamatparāda summu.

Prasība pamatota uz Civillikuma 708., 1587.pantu, Dzīvokļa īpašuma likuma 10., 13.pantu.

[2] 2020.gada 5.augustā atbildētāju pārstāve iesniegusi tiesā paskaidrojumu, norādot, ka prasību neatzīst.

Paskaidrojumā norādīts, ka civillietas ietvaros, kur prasītāja 01.12.2016. cēla prasību pret /pers. C/, no kā atbildētāji mantoja Dzīvokļa īpašumu, tiesa nolēma pilnībā noraidīt prasību, kas tika celta uz tā paša pamata, par parādu 7853,22 EUR, kas it kā bija izveidojies līdz 30.10.2017. Minētajā civillietā galīgais nolēmums tika pieņemts 13.02.2020., ar kuru stājās spēkā 09.05.2019. Rīgas apgabaltiesas spriedums.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 96.panta otrajai daļai un ievērojot faktu, ka prasītāja ir cēlusi prasību pret atbildētājiem kā /pers. C/ likumiskajiem mantiniekiem, ir uzskatāms, ka civillieta Nr. C33352517, ir notikusi starp tām pašām pusēm un tam ir prejudiciālā nozīme.

Rīgas apgabaltiesa savā 09.05.2019. spriedumā konstatēja, ka atbildētājai /pers. C/ laika periodā no 2008.gada oktobra līdz 2012.gada janvārim nebija pienākums veikt apsaimniekošanas maksas apmaksu lielākā apmērā nekā viņa to bija veikusi; laika periodā no 2012.gada janvāra līdz 2014.gada oktobrim atbildētāja /pers. C/ ir veikusi rēķinos norādītās apsaimniekošanas un komunālo pakalpojumu maksas samaksu; periodā no 2014.gada novembra prasītāja nepamatoti noteikusi atbildētāju /pers. C/ kā vienīgo subjektu, uz kuru būtu attiecināms visas mājas ūdens zuduma starpības aprēķins. Līdz ar to tiesa nolēma, ka prasītājas prasība pret atbildētāju /pers. C/ par īres un komunālo maksājumu parādu ir pilnībā noraidāma, proti, tādējādi tika nodibināts, ka /pers. C/ uz 30.10.2017. nebija nekādu parādsaistību pret prasītāju.

Ņemot vērā /pers. C/ aktīvo saraksti par problēmsituāciju dzīvojamā mājā /adrese/, ar kuru prasītāja tika informēta un lūgta rīkoties sakarā ar nekontrolētiem ūdens zudumiem dzīvojamā mājā, prasītāja vienmēr ir bijusi informēta par faktu, ka dzīvojamā mājā katru mēnesi bija milzīgi ūdens zudumi. Neskatoties uz minēto informāciju, prasītāja to visu laiku ignorēja un pēc saņemtajiem 2020.gada rēķiniem ignorē joprojām, jo 2020.gada aprīļa rēķinā ir redzams, ka mājas ūdens zudumi ir bijuši 35,036m^3. Prasītāja neuzskatīja par pienākumu izpildīt Ministru kabineta noteikumu Nr. 1013 "Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu" 30.punktu.

Atbildētāji uzskata, ka prasītāja savu prasību nav nedz pamatojusi ar tiesībām saņemt prasībā norādīto summu, nedz pierādījusi norēķinu pārskatā norādīto summu pareizību un patiesību, līdz ar ko prasība ir nepamatota un noraidāma.

[3] 2020.gada 27.augustā saņemta prasītājas atsauksme, kurā norādīts, ka prasība ir celta par periodu no 2017.gada 30.oktobra līdz 2020.gada 10.februārim. Tas nozīmē, ka šai prasībai pret atbildētājiem kā mantiniekiem ir cits prasības periods, tajā netiek iekļauts periods, par kuru Rīgas

apgabaltiesa pieņēma noraidošu spriedumu.

Spēkā esošie normatīvie akti neuzliek prasītājai par pienākumu pirms prasības celšanas tiesā informēt atbildētājus par parāda esamību un prasītāja nodomu celt prasību tiesā. Atbildētājiem bija zināms par parāda esību, jo notāram bija iesniegts kreditora prasījums.

Atbildētāji paskaidrojumos norādījuši, ka dzīvoklī ūdens skaitītāji uzstādīti tikai 2018.gada augusta mēnesī. Tas nozīmē, ka līdz šim datumam visa mājas ūdens starpība tika aprēķināta šim dzīvoklim atbilstoši 09.12.2008. MK noteikumiem Nr. 1013 "Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu" 19.[1] 2. punktam un tas tiek aprēķināts kā par dzīvokli, kuram nav uzstādīts ūdens skaitītājs.

Spēkā esošie normatīvi nedod pārvaldniekam tiesības neaprēķināt māju starpības, ja izpildās visi nepieciešamie nosacījumi, lai piemērotu 08.12.2008. MK noteikumu Nr.1013 punktu 19.[1] 2. Kā redzams no norēķinu pārskata, pēc skaitītāju uzstādīšanas mājas starpība vairs nav tikusi aprēķināta šim dzīvoklim.

Prasītāja norāda, ka prasība ir juridiski pamatota un pierādīta ar pierādījumiem lietā.

[4] Prasītājas pārstāve tiesas sēdē prasību uzturēja daļā par parāda 2596,98 EUR piedziņu uz prasības pieteikumā norādītajiem pamatiem un atteikusies no prasības daļā par parāda 62,03 EUR piedziņu. Norādīja, ka prasība daļā par parāda 62,03 EUR piedziņu netiek uzturēta, jo atbildētāji parādu šajā daļā ir samaksājuši. Paskaidroja, ka pārējā daļā parāds ir radies sakarā ar to, ka iepriekšējā dzīvokļa īpašniece nebija uzstādījusi ūdens patēriņa skaitītājus. Līdz ar to visas dzīvojamās mājas ūdens patēriņa starpība tika attiecināta uz viņas dzīvokli, jo tas bija vienīgais dzīvoklis, kurā skaitītājs nebija uzstādīts. Šo faktu pierāda lietā esošās izdrukas par nodotajiem skaitītāju rādījumiem, kas ir vienīgais prasītājas rīcībā esošais pierādījums norādītajam faktam. Atzina, ka, ja kāds no dzīvokļu īpašniekiem nav iesniedzis prasītājai skaitītāja rādījumus, izdrukā attiecīgajā mēnesī parādās "0". Norādīja, ka iepriekšējā dzīvokļa īpašniece viņai aprēķināto ūdens starpību nav maksājusi. Izteica viedokli, ka prasītāja rīkojusies atbilstoši Ministru kabineta noteikumos noteiktajai kārtībai ūdens patēriņa starpības attiecināšanai. Piekrita, ka norēķinu pārskatā pieļautas matemātiskā aprēķina kļūdas, kuru rašanās iemeslu nevarēja izskaidrot, bet norādīja, ka parāda summa šo kļūdu dēļ nemainās. Lūdza prasību apmierināt.

Atbildētāju pārstāve tiesas sēdē prasību uzturētajā daļā neatzina un paskaidroja, ka prasītājas iesniegtie norēķinu pārskati nesniedz precīzu informāciju par veikto maksājumu attiecināšanu uz konkrētiem pakalpojumiem. Iepriekšējā Dzīvokļa īpašuma īpašniece /pers. C/, daļēji apmaksājot izrakstītos rēķinus, detalizēti norādīja, kādus pakalpojumus apmaksā. Tomēr pilnībā viņas norādījumi netika ņemti vērā. Vērsa uzmanību, ka ūdens patēriņa starpība veidoja 20-30% no kopējā ūdens patēriņa, un šī starpība tika attiecināta uz vienu dzīvokli. Dzīvokļa īpašumā dzīvojusi viena persona – /pers. C/, kura nevarēja patērēt tik lielu ūdens daudzumu. Prasītājas uzmanība vairakkārt tika vērsta uz to, ka dzīvojamajā mājā pastāv problēmas ar patērētā ūdens daudzuma uzskaiti, tomēr prasītāja neko nav darījusi, lai šo problēmu atrisinātu. Norādīja, ka tiesību akti paredz vairākus subjektus, kuru starpā jābūt sadalītai ūdens patēriņa starpībai. Arī šajā gadījumā vairākiem dzīvojamās mājas dzīvokļa īpašumiem nav norādīts ūdens patēriņš. Tomēr uz šiem dzīvokļiem ūdens patēriņa starpība netika attiecināta. Izteica viedokli, ka prasība nav pierādīta, līdz ar ko lūdza to noraidīt.

Motīvu daļa

[5] Noklausījusies lietas dalībnieku paskaidrojumus un pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos rakstveida pierādījumus, tiesa atzīst, ka prasībā daļā par parāda 62,03 EUR piedziņu tiesvedība ir izbeidzama, savukārt pārējā daļā prasība ir nepamatota un noraidāma.

[5.1] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 223.panta 4.punktu tiesa izbeidz tiesvedību lietā, ja prasītājs atteicies no prasības.

Prasītājas pārstāve tiesas sēdē ir atteikusies no prasības daļā par parāda 62,03 EUR piedziņu. Tiesa atzīst, ka tiesvedība lietā (šajā prasības daļā) izbeidzama, jo prasītāja ir izmantojusi savas Civilprocesa likuma 74.panta trešās daļas 1.punktā paredzētās tiesības atteikties no prasības. Tiesa secina, ka tiesvedības izbeigšana nav pretrunā ar likumu, neaizskar citu personu tiesības un intereses.

Pusēm izskaidrojamas tiesvedības izbeigšanas sekas, kas paredzētas Civilprocesa likuma 225.pantā: atkārtota griešanās tiesā strīdā starp tām pašām pusēm, par to pašu priekšmetu un uz tā paša pamata nav pieļaujama.

[5.2] Lietā nav strīda, ka laika posmā no 2003.gada 9.aprīļa līdz 2020.gada 10.februārim īpašuma tiesības uz Dzīvokļa īpašumu bija nostiprinātas /pers. C/, kura mirusi /datums/.

2020.gada 31.janvārī zvērināta notāre Daina Trautmane izsniegusi mantojuma apliecību par tiesībām uz mantojumu pēc likuma, apstiprinot mantojuma tiesībās uz /pers. C/ atstāto mantojumu pirmās šķiras likumiskos mantiniekus: /pers. D/ uz ½ domājamo daļu no visa atstātā mantojuma un atbildētājus, katru uz ¼ domājamo daļu no visa atstātā mantojuma (lietas 46.-47.lapa).

2020.gada 31.janvārī /pers. D/ un atbildētāji notariālā akta kārtībā noslēguši līgumu par matojuma sadali saskaņā ar mantojuma apliecību. Atbilstoši šī līguma 3.2.punktam atbildētāju (katram ½ domājamās daļas apmērā) atsevišķā īpašumā, lietošanā un atbildībā paliek Dzīvokļa īpašums, ieskaitot arī ar to saistītos parādus (lietas 48.-51.lapa).

Pamatojoties uz Rīgas rajona tiesas tiesneses 2020.gada 10.februāra lēmumu, īpašuma tiesības uz Dzīvokļa īpašumu nostiprinātas atbildētājiem – katram ½ domājamā daļa (lietas 52.lapa).

[5.3] Saskaņā ar Civillikuma 705.pantu ar mantojuma iegūšanu uz mantinieku pāriet, līdz ar mantojuma atstājēja tiesībām arī visas viņa saistības, izņemot tīri personiskās. Uzaicinājumā (sludinājumā par mantojuma atklāšanos) norādītajā termiņā nepieteiktās kreditoru pretenzijas dzēš, izdodot mantojuma apliecību vai Eiropas mantošanas apliecību vai taisot aktu par mantojuma lietas izbeigšanu.

Lietā nav strīda, ka pēc /pers. C/ nāves prasītāja ir pieteikusi kreditora pretenziju likumā noteiktajā kārtībā, līdz ar ko par parādiem, kas izveidojušies par Dzīvokļa īpašuma pārvaldīšanu un tajā sniegtajiem komunālajiem pakalpojumiem atbild atbildētāji.

[5.4] Atbilstoši Dzīvokļa īpašuma likuma 10.panta pirmās daļas 2. un 3.punktam dzīvokļa īpašniekam ir pienākums segt dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumus šā likuma 13.pantā noteiktajā kārtībā; norēķināties par saņemtajiem pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu (piemēram, apkure, aukstais ūdens, kanalizācija, sadzīves atkritumu izvešana).

No lietā esošā norēķinu pārskata (lietas 171.-174.lapa) redzams, ka strīdus periodā (no 2017.gada novembra līdz 2020.gada februārim) prasītājas ieskatā ir izveidojies dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumu un komunālo pakalpojumu maksājumu parāds 2659,01 EUR. Parāda summu veido: parāds par elektrību kāpnēs 18,41 EUR, parāds par ūdeni un kanalizāciju 2603,30 EUR, nesamaksātie plānotie nākamo periodu remontdarbu uzkrājumi 135,42 EUR, komunikāciju un konstrukciju uzturēšana ar PVN 17,13 EUR. Vienlaicīgi konstatējama apsaimniekošanas maksas ar PVN pārmaksa 133,06 EUR.

No lietā esošajiem maksājuma uzdevumiem redzams, ka 2021.gada 3.februārī atbildētāji pilnībā ir apmaksājuši par 2020.gada janvāri izrakstīto rēķinu par kopējo summu 62,03 EUR (lietas 194., 195 lapa). Prasītājas pārstāve tiesas sēdē šajā daļā prasību nav uzturējusi, un tiesvedība lietā šajā daļā ir izbeidzama (sk. sprieduma 5.1.punktu).

Novērtējot norēķinu pārskatā iekļautos datus, tiesa konstatē matemātiska aprēķina kļūdas un neatbilstības faktiskajiem apstākļiem, kuru rašanos prasītājas pārstāve tiesas sēdē izskaidrot nevarēja.

Pirmkārt, kopējā aprēķinātā parāda summa 2659,01 EUR neatbilst šo parādu veidojošo elementu kopsummai. Tā, saskaitot iepriekš norādītās pozīcijas, veidojas parāda summa 2641,20 EUR (18,41 + 2603,30 + 135,42 + 17,13 – 133,06 = 2641,20 EUR), un šī summa ir mazāka par kopējo norādīto parāda summu 2659,01 EUR par 17,81 EUR.

Otrkārt, 2017.gada decembrī prasītāja ir aprēķinājusi maksu par atkritumu izvešanu 2,86 EUR, kas nav samaksāta. Tomēr aprēķinā par 2018.gada janvāri ailē "sākuma saldo" parāda summa ir 0,00 EUR. Tas pats konstatējams arī aprēķinos par 2018.gada janvāri, februāri, martu, aprīli, maiju, jūniju un jūliju.

Treškārt, no pārskata redzams, ka 2017.gada decembrī prasītāja ir izrakstījusi rēķinu par kopējo summu 390,04 EUR, ko veido apsaimniekošana ar PVN 28,71 EUR, elektrība kāpnēs 2,83 EUR, ūdens un kanalizācija 336,88 EUR, plānotie nākamo periodu remontdarbi un uzkrājumi 13,49 EUR, atkritumu 2,86 EUR, komunikāciju un konstrukciju uzturēšana ar PVN 5,27 EUR. Norādīts, ka dzīvokļa īpašniece (tolaik /pers. C/) ir veikusi maksājumu 84,77 EUR, ko prasītāja sadalījusi šādi: apsaimniekošana ar PVN 47,47 EUR, ūdens un kanalizācija 31,61 EUR, komunikāciju un konstrukciju uzturēšana 5,69 EUR.

Savukārt no lietā esošā prasītājas rēķina Nr.217102-12 par 2017.gada decembri (lietas 138.lapa) redzams, ka apsaimniekošanas pakalpojumos ietilpst plānotie nākamo periodu remontdarbu uzkrājumi 13,49 EUR, komunikāciju un konstrukciju uzturēšana (ar PVN) 5,27 EUR un apsaimniekošana (ar PVN) 28,71 EUR, kopā 47,47 EUR.

/pers. C/, veicot maksājumu, ir norādījusi, ka atbilstoši izsniegtajam rēķinam pilnībā samaksā aprēķināto maksu par apsaimniekošanu (47,47 EUR). Tomēr prasītāja šīs summu norēķinu pārskatā pretēji /pers. C/ norādei nav attiecinājusi uz plānotajiem nākamo periodu remontdarbu uzkrājumiem. Tāpat /pers. C/ vēlējusies pilnībā apmaksāt komunālos maksājumus (kuros atbilstoši izrakstītajam rēķinam ietilpst elektrība koplietošanas vajadzībām un sadzīves atkritumu izvešana) 5,69 EUR. Savukārt prasītāja šo summu norēķinu pārskatā ir attiecinājusi uz komunikāciju un konstrukciju uzturēšanu, kas atbilstoši rēķinam ietilpst maksā par apsaimniekošanu.

Līdzīgas neatbilstības konstatējamas, salīdzinot prasītājas izrakstītos rēķinus par 2017.gada novembri un 2018.gada jūliju (lietas 138., 139.lapa) ar datiem norēķinu pārskatā attiecīgajos mēnešos.

Tādējādi prasītāja, uzskaitot no /pers. C/ saņemtās naudas summas, nav ievērojusi Civillikuma 1884.pantā noteikto: ja kāds vienam kreditoram ir parādā uz vairākiem dažādiem pamatiem, tad vienīgi no parādnieka atkarājas, kurā parādā viņš grib ieskaitīt savu maksājumu.

Līdz ar to tiesa atzīst, ka prasītāja nav iesniegusi pamatotu un matemātiski pareizu parāda aprēķinu un spējusi pierādīt parāda esību par elektrību koplietošanas telpās (elektrība kāpnēs), nesamaksātos plānotos nākamo periodu remontdarbu uzkrājumus un komunikāciju un konstrukciju uzturēšanas izmaksu parādu.

[5.5] Attiecībā uz parādu par ūdensapgādes un kanalizācijas pakalpojumiem tiesa atzīst, ka prasība šajā daļā ir nepamatota un noraidāma šādu apsvērumu dēļ.

Lietā nav strīda, ka Dzīvokļa īpašumā laika posmā no 2017.gada novembra līdz 2018.gada augustam nebija uzstādīti ūdens patēriņa skaitītāji.

[5.5.1] Ministru kabineta 2008.gada 9.decembra noteikumu Nr.1013 "Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu" (turpmāk arī – Noteikumi Nr.1013) 19.punkts paredz veikt ūdens patēriņa pārrēķinu gadījumā, ja veidojas ūdens patēriņa starpība (starpība starp mājas kopējā ūdens skaitītāja rādījumu un dzīvokļu īpašumos ar skaitītājiem noteikto ūdens patēriņu) atbilstoši vienam no minētajā punktā norādītajiem veidam, ko izvēlas pārvaldnieks.

Noteikumu Nr.1013 19.[1] punktā noteikts, ka 19.punktā norādīto ūdens patēriņa starpības sadales kārtību nepiemēro un ūdens patēriņa starpību vai tās daļu sadala starp tiem dzīvokļu īpašniekiem, uz kuriem attiecas kāds no šiem gadījumiem (ja tādi ir dzīvojamā mājā):

19.[1]1. nav iesniegta informācija par ūdens patēriņa skaitītāja rādījumu noteiktajā termiņā vismaz trīs mēnešus pēc kārtas un saskaņā ar šo noteikumu 27. punktu nav noteikta cita rādījumu nolasīšanas kārtība;

19.[1]2. nav uzstādīts, nomainīts vai atkārtoti verificēts ūdens patēriņa skaitītājs un saskaņā ar šo noteikumu 14.[3] vai 30.[2] punktu nav noteikta cita kārtība ūdens patēriņa skaitītāju uzstādīšanai, nomaiņai vai atkārtotai verificēšanai;

19.[1]3. ūdens patēriņa skaitītājs uzstādīts, neievērojot prasības, kas noteiktas normatīvajos aktos par mērījumu vienotību vai dzīvokļu īpašnieku kopības vai pārvaldnieka lēmumā;

19.[1]4. atkārtoti nav ļauts veikt atsevišķajā īpašumā esošo ūdens patēriņa skaitītāju pārbaudi, ja par šādas pārbaudes veikšanu rakstiski paziņots vismaz nedēļu iepriekš, nosūtot paziņojumu uz atsevišķo īpašumu, kurā plānota skaitītāju pārbaude;

19.[1]5. ūdens patēriņa skaitītāju pārbaudē konstatēts, ka ūdens patēriņa skaitītāja pievienošanas vieta nav noplombēta vai nav noplombēta pārvaldnieka klātbūtnē atbilstoši šiem noteikumiem vai ūdens patēriņa skaitītājs, tā metroloģiskais aizsargzīmogojums (plombējums), pievienošanas vietas plombējums ir bojāts vai patvarīgi aizstāts, vai noņemts, vai ietekmēta ūdens patēriņa skaitītāja darbība;

19.[1]6. atkārtoti nav ļauts pārvaldniekam vai citai dzīvokļu īpašnieku kopības pilnvarotai personai veikt atsevišķajā īpašumā ūdens patēriņa skaitītāju uzstādīšanu, nomaiņu vai nodrošināt to atkārtoto verificēšanu, ja tas ietilpst pārvaldnieka vai citas dzīvokļu īpašnieku kopības pilnvarotās personas pienākumos un par šiem darbiem ir rakstiski paziņots vismaz nedēļu iepriekš, nosūtot paziņojumu uz attiecīgo atsevišķo īpašumu;

19.[1]7. šo noteikumu 23. punktā minētais gadījums.

No minētajām tiesību normām skaidri izriet dzīvojamās mājas pārvaldnieka rīcība gadījumā, ja ir konstatēta ūdens patēriņa starpība. Pārvaldniekam nav piešķirtas tiesības vai uzlikts pienākums ņemt vērā dzīvokļa īpašumā dzīvojošo personu skaitu vai vērtēt to, vai šīs personas var patērēt aprēķināto ūdens daudzumu. Tādējādi atbildētāju pārstāves argumentam, ka /pers. C/ nevarēja patērēt aprēķināto ūdens daudzumu, nav ņemams vērā.

[5.5.2] Lietā nav strīda, ka laika posmā no 2017.gada novembra līdz 2018.gada augustam daudzdzīvokļu dzīvojamajā mājā /adrese/, veidojās ūdens patēriņa starpība.

Līdz ar to prasītāja ir veikusi ūdens patēriņa pārrēķinu un atbilstoši Noteikumu Nr.1013 19.[1]2.apakšpunktam attiecinājusi ūdens patēriņa starpību uz Dzīvokļa īpašuma īpašnieku.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība. Turklāt tiesību doktrīnā ir norādīts, ka *onus probandi* vispirms gulstas prasītāju, kurš griežas tiesā ar lūgumu aizsargāt aizskartās tiesības. Līdz brīdim, kamēr prasītājs nav pierādījis prasību (savu prasījumu pamatotību), atbildētājam nekas nav jāpierāda, viņš prasību var noliegt (neatzīt) bez jebkādiem pierādījumiem (*sk. A.Līcis. Prasības tiesvedība un pierādījumi. Prof. K.Torgāna zinātniskajā redakcijā. Mācību līdzeklis tiesību zinātņu studentiem. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2003, 72.lpp.*).

No prasītājas pārstāves tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem izriet, ka visa ūdens patēriņa starpība tika attiecināta uz Dzīvokļa īpašuma īpašnieku, ņemot vērā to, ka vienīgi Dzīvokļa īpašumam dzīvojamajā mājā /adrese/, nebija uzstādīti ūdens patēriņa skaitītāji. Kā pierādījumu šim faktam prasītāja iesniegusi apkopojumu "Iedzīvotāju nodotie ūdens skaitītāju rādījumi", turpmāk arī – Apkopojums (lietas 175.-191.lapa).

Pārbaudot Apkopojumā esošos datus, tiesa secina, ka dzīvojamajā mājā /adrese/, vairākiem dzīvokļa īpašumiem ilgstošā laika posmā ūdens patēriņa daudzums ir norādīts "0". Tā, laika posmā no 2017.gada novembra līdz 2018.gada jūnijam (8 mēnešu laikā) ūdens patēriņš "0" ir norādīts 6., 7., 8., 13., 21., 31. dzīvoklim.

Prasītājas pārstāve paskaidrojusi tiesas sēdē, ka Apkopojumā norādītais patēriņš "0" apstiprina to, ka attiecīgajā laika posmā dzīvokļa īpašumā ūdens nav patērēts. Tomēr atzina, ka, ja kāda dzīvokļa īpašuma īpašnieks nenodod skaitītāja rādījumus prasītājai, tad Apkopojumā arī tiek norādīts patēriņš "0".

Novērtējot Apkopojumā ietvertās ziņas kopsakarā ar tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem, tiesa secina, ka lietā nav iegūti pierādījumi tam, ka Dzīvokļa īpašuma īpašnieks laika posmā no 2017.gada novembra līdz 2018.gada jūnijam bija vienīgā persona, kas atbilst Noteikumu Nr.1013 19.[1] norādītajam.

Proti, nav iesniegti pierādījumi tam, ka 6., 7., 8., 13., 21., 31. dzīvokļa īpašnieki iepriekš norādītajā laikā posmā bija iesnieguši prasītājai ūdens patēriņa skaitītāja rādījumus. Tādējādi nav iegūti pierādījumi, ka uz minēto dzīvokļu īpašniekiem nav attiecināms Noteikumu Nr,1013 19.[1] 1. apakšpunkts. Tas, savukārt, neļauj pārliecināties par to, ka prasītāja, attiecinot visu dzīvojamās mājas ūdens patēriņa starpību vienīgi uz Dzīvokļa īpašumu, ir izpildījusi Noteikumu Nr.1013 19.[1] prasības.

[5.6] Rezumējot iepriekš izklāstītos apsvērumus, tiesa atzīt, ka prasība tās uzturētajā daļā ir nepamatota un noraidāma, jo prasītāja nav pierādījusi parāda esamību par elektrību koplietošanas telpās (elektrība kāpnēs), nesamaksāto plānoto nākamo periodu remontdarbu uzkrājumu, komunikāciju un konstrukciju uzturēšanas izmaksu parādu, kā arī parādu par ūdensapgādes un kanalizācijas pakalpojumiem.

[6] Civilprocesa likuma 195.pants noteic, ka, taisot spriedumu par naudas summas piedziņu, tiesa tā rezolutīvajā daļā norāda prasījuma veidu un piedzenamo summu, [..] prasītāja tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt procentus, minot arī to apmēru, kā arī kredītiestādes nosaukumu un konta numuru, kurā veicama samaksa, ja tāds norādīts prasības pieteikumā.

Ievērojot to, ka prasība netiek apmierināta, nav pamata atzīt prasītājai tiesības saņemt likumiskos procentus par laiku līdz sprieduma izpildei, jo šādas tiesības likums piešķir prasītājai tikai, taisot spriedumu par naudas summas piedziņu.

[7] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus. Savukārt Civilprocesa likuma 44.panta otrajā un trešajā daļā noteikts, ka ar lietas vešanu saistītos izdevumus piespriež no atbildētāja par labu prasītājam, ja viņa prasījums tiek apmierināts pilnīgi vai daļēji, kā arī tad, ja prasītājs neuztur savus prasījumus sakarā ar to, ka atbildētājs tos pēc prasības iesniegšanas labprātīgi apmierinājis. Ja prasība noraidīta, ar lietas vešanu saistītos izdevumus piespriež no prasītāja par labu atbildētājam.

Šajā gadījumā nav pamata piedzīt no atbildētājiem par labu prasītājai tās samaksātos tiesas un ar lietas vešanu saistītos izdevumus, jo netiek konstatēts Civilprocesa likuma 41.panta pirmajā daļā norādītais pamats – sprieduma taisīšana prasītājas labā.

Lietā nav iesniegti pierādījumi, ka atbildētājiem ir radušies tiesas izdevumi vai ka prasītājai ir radušies ar lietas vešanu saistītie izdevumi. Tomēr no lietas materiāliem redzams, ka atbildētāju pārstāve 2020.gada 6.oktobrī ir izrakstījusi atbildētājiem rēķinus par juridisko palīdzību un pārstāvību civillietā Nr.C69301020 par kopējo summu 242,00 EUR (katram no atbildētājiem) (lietas 135., 136.lapa).

Civilprocesa likuma 44.panta pirmās daļas 1.punkta "a" apakšpunktā noteikts, ka ar lietas vešanu saistītie izdevumi (izdevumi advokāta palīdzības samaksai) prasībās, kurām ir mantisks raksturs un kurās prasības summa nepārsniedz 8500 *euro*, atlīdzināmi to faktiskajā apmērā, tomēr ne vairāk par 30 procentiem no prasījumu apmierinātās daļas. Minētā panta ceturtajā daļā noteikts, ka, ja prasība ir izskatīta tikai pirmās instances tiesā, atlīdzināmie izdevumi advokāta palīdzības samaksai nedrīkst pārsniegt 50 procentus no šā panta pirmajā daļā noteiktā maksimālā atlīdzības apmēra.

Tādējādi šajā gadījumā maksimāli pieļaujamais izdevumu advokāta palīdzības samaksai apmērs katram no atbildētājiem nevar pārsniegt 199,70 EUR [2662,64 EUR x 30% x 0,5 ÷ 2]. Tādējādi konstatējams, ka atbildētāju izdevumi advokāta palīdzības samaksai pārsniedz Civilprocesa likumā noteiktos ierobežojumus, līdz ar ko šie izdevumi, kas nepārsniedz Civilprocesa likumā noteikto – 199,70 EUR katram no atbildētājiem, bet kopā – 399,40 EUR.

[8] Atbilstoši Civilprocesa likuma 39.panta pirmās daļas 5.punktam un valsts akciju sabiedrības „Latvijas Pasts" tarifiem ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi (ar prasības pieteikuma noraksta un tiesas paziņojumu piegādāšanu un izsniegšanu saistītie izdevumi) šajā lietā kopā ir 9,18 EUR. Ņemot vērā to, ka prasītāja ir samaksājusi minētos izdevumus 8,57 EUR apmērā, tad, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 42.panta pirmo daļu, pārējie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 0,61 EUR apmērā piedzenami no prasītājas valsts ienākumos.

[9] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] pantu, taisot spriedumu par naudas summas piedziņu, [..] un par tiesāšanās izdevumu piedziņu, tiesa nosaka termiņu sprieduma labprātīgai izpildei, kas nedrīkst būt garāks par 10 dienām no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 8., 97.,193., 195. pantu, tiesa

nosprieda :

izbeigt tiesvedību SIA /nosaukums/ prasības daļā par parāda 62,03 EUR (sešdesmit divi *euro* 3 centi) piedziņu no /pers. A/ un /pers. B/.

Noraidīt SIA /nosaukums/ prasību pret /pers. A/ un /pers. B/ par parāda 2596,98 EUR (divi tūkstoši pieci simti deviņdesmit seši *euro* 98 centi) piedziņu.

Piedzīt no SIA /nosaukums/, reģistrācijas numurs /numurs/, par labu /pers. A/, personas kods /personas kods/, ar lietas vešanu saistītos izdevumus 199,70 EUR (viens simts deviņdesmit deviņi *euro* 70 centi).

Piedzīt no SIA /nosaukums/, reģistrācijas numurs /numurs/, par labu /pers. B/, personas kods /personas kods/, ar lietas vešanu saistītos izdevumus 199,70 EUR (viens simts deviņdesmit deviņi *euro* 70 centi).

Piedzīt no SIA /nosaukums/, reģistrācijas numurs /numurs/, valsts ienākumos, ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 0,61 EUR (61 cents).

Noteikt SIA /nosaukums/, reģistrācijas numurs /numurs/, termiņu 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas sprieduma labprātīgai izpildei.

Spriedumu var pārsūdzēt 20 dienu laikā apelācijas kārtībā Kurzemes apgabaltiesā, apelācijas sūdzību iesniedzot Kurzemes rajona tiesā.

Spriedums sastādīts 2021.gada 16.aprīlī

Tiesnesis (personiskais paraksts) I.Grigorjevs